

man under dem har omtalt politiske Modstandere, har imidlertid ganske vist vist det for-gjæves i at arbejde paa at gjøre disse Hensyn gjældende, thi der har næsten ikke været nogen Fornærmelse, som sproget rummer, som man har taget i Betænkning at oversføre paa sine politiske Modstandere. Jeg skal i den Anledning her minde om den Sandhed, at enhver Fornærmelse, som ikke er belagt med tilstrækkelig Begrundelse, altid falder tilbage paa Fornærmeren selv, og jeg har i disse Fornærmelser, som man har udsluget, hørt saa løse og lette Begrundelser, at jeg tror, at der meget vil kunne være Anledning til at paapege dem. Nogle af de Grunde, der have været givne, have ligefrem været saa lette, at der end ikke kan være nogen Tale om Begrundelse af Fornærmelsen. Jeg skal saaledes til Exempel fremdrage netop hvad det ærede Medlem fra Ribe fremkom med, da han i saa stærke Udtryk udtalte sig om, hvad der var foreskaldet ved Hillerødsmødet. Han traadte meget heftig op, som om det var forfærdelig slemme Ting, han havde at anke over. Det ærede Medlem sagde: „Var det os eller vore Venner, der opførte sig paa den Maade, at vi nærmest kunde betegnes at være raa? Ja, det fik jeg for mit personlige Vedkommende at vide om Aftenen ude paa Hillerød Banegaard. Naar de Herrer ere saa forhippede paa at faae den Slags Historier frem, saa siger jeg, at det have vi for vort Vedkommende ikke det Ringeste imod, men de Herrer skulle ikke tro, at de skulle slippe saaledes, at der skal dækkes over deres dannede Venner. Der fortælles stadig om os Landboere og jærlig om os Bønder, at vi ere raa, ubehøvede og udannede, og det kan aldrig gaa an, at Bønder skulde komme til at faae nogen virkelig Indflydelse i Danmark; men hvorledes har den anden Side faktisk opført sig? Ja, jeg kan godt forstaa, at naar vi komme ind paa det, saa er det mindre behageligt for dem, naar vi ere dristige og ikke bange“ — han er i det Hele taget meget dristig og ikke bange, naa, jeg kan nu heller ikke se, hvilken Fare der har været derved — „for at sige rent ud, hvorledes vi ere blevne behandlede.“ Saa kommer Taleren med en lang Fremstilling af hans Fortjensløb ved dette Møde, og derpaa kommer endelig det Ønskelige, alt det Forstrækkelige, som han fra dette Møde har at bringe paa Bane: „Jeg fornærmede Ingen; men desuagtet haendte det om Aftenen, da jeg fulgte med nogle Venner ud paa Hillerød Banegaard, at vi mødte en Flok fulde Høivæmænd, der stieblikkelig gav sig til at sfrage Hurra for Kongen, da de saae mig“. Det var den fornærmelige Be-

givenhed, som giver ham Anledning til med saa stor Indignation og næsten Næbøl at omtale disse raa Høivæmænd: de raabe Hurra for Kongen i hans Nærværelse. (Stemmer: Læs videre!) Ja, jeg skal gjerne tilføie Resten: „Jeg vilde naturligvis ikke være med til det forargelige Spil.“ Det var det store Mod, det ærede Medlem havde, at han ikke vilde være med til at raabe Hurra for Kongen. Jeg kan nu godt forstaa, at det efter Historien med de 25 Dre driller ham, at Nogen vil raabe Hurra for Kongen, men at det er en Brutalitet og en brutal Fornærmelse, kan jeg ikke forstaa. Jeg har hørt Folk raabe Hurra de Sneise Gange for det ærede Medlem og ogsaa for andre ærede Medlemmer her i Salen, og jeg har ganske vist fundet, at det var noget Drillende for os Andre at høre paa, men at det var en Brutalitet eller en grov Fornærmelse kan jeg ikke anerkjende. (En Stemme: Disse Høivæmænd vare fulde!) Ja jeg veed ikke, om den ærede Rigsdagsmand har taget Thingsvidner paa, at de vare fulde, men have de været det, saa er det da en Umstændighed, som maa gjøre Fornærmelsen mindre, hvis dette overhovedet kan kaldes en Fornærmelse. (En Stemme: De sloge Hatten af ham!) Det har han ikke berørt. Det er i det Hele mærkværdigt, hvorledes disse Hurraer for Kongen ere istand til at fornærme ærede Medlemmer. Aldrig er det En muligt at motivere et Hurra for Kongen, uden at det bliver opfattet som en Fornærmelse mod det modsatte Parti, det bliver næsten til Blasfemi eller Majestætsforbrydelse, den Maade, hvorpaa Høire motivierer sine Hurraer for Kongen; men jeg har aldrig hørt, at der var Noget i Veien, hvorledes man saa end motiverer et Leve for de Herrer; undertiden er det ikke Andet end Grovheder mod os paa den anden Side, og det kan jo være slemt nok, men vi protestere dog ikke; men en Motivering for et Leve for Kongen er yderst vanskelig at finde, uden at de Herrer tage Afstød deraf. Jeg skal her ogsaa komme tilbage til det Leve, som blev udbragt paa Hillerødsmødet, og som den ærede Rigsdagsmand, der har gjort dette Møde til Gjenstand for sit Studium, har nævnet. Jeg vil da sige, at min Oprøden der, efter min Opfattelse, var en berettiget Retorsion for at besvare en Insult imod den Forsamling, hvoraf jeg var Medlem. Jeg maa gjøre opmærksom paa, at der var to Slags offentlige Møder i Sommer, en, hvor der var indbudt Medlemmer af alle politiske Afstigninger, og hvor Alle havde lige Ret, og en anden Slags, hvor et bestemt Parti indbød sine egne politiske Venner og frabad sig, at